IHSAHN
KOMPROMISSLØS HUSNISSE

Ihsahn er for tiden aktuell med sin syvende soloplate "Àmr". Vi syntes derfor det var på tide å prøve å komme litt inn under huden på den tidligere Emperor-frontmannen, som viste seg å være i det filosofiske hjørnet da vi møtte ham under årets Inferno.

TEKST MARIANNE LAURITZEN (SIDEKICK: ARASH TAHERI)
FOTO BJØRN TORE MOEN | **LIVEFOTO** ARASH TAHERI

Under årets Infernofestival hadde Ihsahn intet mindre enn to opptredener, både solo og med Emperor. Midt i det tette programmet fant vi tid til å slå av en liten prat med Vegard Sverre Tveitan, og lurte på om han hadde noe å fortelle om det nye albumet.

– Ja, det er ikke så reint lite, he he. Det er studioalbum nummer sju, og det betyr at jeg har holdt på så lenge nå at utfordringen blir å finne nye måter å gjøre ting på. Helt fra første solo-album har jeg hatt en notatbok hvor jeg skisserer hva slags plate jeg har lyst til å lage. Jeg vil gjerne lage *album*, sånne som jeg er vokst opp med med Iron Maiden. Ja, det er forskjellige låter her, men det er en grunnfølelse i bunnen. Akkurat som med Maidens "Powerslave", hvor det er de små kromatiske tonene innimellom som gir en egyptisk følelese, som om man er midt inni coveret. Det er sånn jeg ønsker å jobbe. I motsetning til veldig mange av mine andre plater, så foregår "Àmr" innendørs. Coveret insinuerer det, og det er ikke så mye strykere og store, brede ting denne gangen, det er mer tørre og intime lyder. Her er det analoge synther og monotrommer.

– Lydbildet er enda mer elektronisk enn tidligere. Var det et bevisst valg?

– Ja ja, den er mye mer elektronisk. Her er det mye galskap som funker veldig bra oppi mitt hode. Alt fra lyder som jeg ønsker å bruke, som jeg føler har den grunnfølelsen som jeg er ute etter, til mer eksperimenter jeg har lyst til å gjøre. Jeg hører på mye annen musikk, som for eksempel gammel motown eller tidlig Abba. Hvordan ville den type trommelyd være sammen med blastbeats? Det å jobbe med analoge synther blir nesten som å skru på amper. Du skrur frem en lyd, og plutselig så skjer det ting. Men alt er egentlig et egoistisk påskudd for at jeg skal opprettholde entusiasmen, som er grunnen til at jeg gjør dette i utgangspunktet. Hvis ikke jeg er kjempeentusiastisk, og synes det er spennende å lage, så tror jeg ikke at noen som hører musikken vil synes det er spennende heller. Bevisst eller ubevisst tror jeg folk merker den energien i musikken. Du kan gjøre ting *riktig* i musikk, men det er ikke nødvendigvis det som får hjertet til å banke. Prince kunne spille én note på gitar, og så reiste hårene seg på armene. Alle kan egentlig spille den tonen, men det er den lille dimensjonen av magi som man ønsker å treffe på i en brøkdel av et sekund her og der. Og da må man nesten gå *all in*.

GENUIN EKSPERIMENTERING

– Du eksperimenter stadig og gjør nye ting. Hvordan føler du at fansen tar imot det?

– Jeg synes det har gått overraskende bra. Selv med "Das Seelenbrechen", for to album siden. Det var mye mer eksperimentelt, hvor jeg for eksempel gjorde hele improlåter, noe som var helt nytt for meg. Jeg er jo så gammel at jeg elsker artister som Diamanda Galás og Scott Walker, som begge gir inntrykk av å bare ha en idé, og så uttrykker det spontant. Og det er helt fjernt fra hvordan jeg er vant til å jobbe. Særlig med black metal. Der er det ikke noe rom for improvisasjon, i det hele tatt. Alt er detaljstyrt. Så det var nesten som å hoppe i fallskjerm, musikalsk. Men jeg følte at jeg trengte å gjøre det, for å se hvordan mitt uttrykk ville bli da. Kommersielt sett er det sikkert helt ødeleggende å eksperimentere, men jeg håper jeg har klart å kommunisere i alle disse årene, at det er *det* som er motivasjonen min. Kanskje lager jeg et album som ikke treffer deg i det hele tatt, mens kanskje det neste vil være midt i blinken. I det minste vil folk få en følelse av at det er genuint og kompromissløst. Jeg tror at det er den eneste grunnen til at jeg sitter her i dag. Det var jo sånn vi begynte med Emperor også. Vi begynte ikke med black metal i '91 for at vi skulle *make it in LA*, tvert imot. Det er en iboende trang til å pushe seg selv i et sånt musikalsk landskap.

– Metallfansen er ofte opptatt av at alt skal være som det var i gamle dager.

– Ja, det er veldig sånn. Og det synes jeg er veldig paradoksalt i forhold til spiriten i black metal, som jeg trodde var *"Do what thou wilt shall be the whole of the law"*. Sånn var det jo også, i begynnelsen. Men som i alle subkulturer som dukker opp, så kommer det en regelbok. Jimi Hendrix var den første som kjørte gitaren rett i en fuzzboks og rett i en miksepult uten forsterkere, og var langt fremme i måten å tenke nye lyder. Så går det 20 år og så kjøper folk gamle Fendere og snur strengene opp ned, og skal ha disse gamle tingene fordi det er det som er *riktig*. Noe som egentlig er motsatt innstilling til de idealene de hadde. Sånn er det med black metal også. Men jeg har holdt på såpass lenge nå at fra et kommersielt ståsted vil jeg kanskje være mer heldig med å fortsette og pushe grenser og gjøre nye ting. Den dagen jeg prøver å tilfredsstille forventningene til et publikum, og begynner å kutte hjørner og polerer litt for at det skal passe bedre inn og kanskje selge mer, så tror jeg folk lukter det lang vei. Det er ingen som vil ha et ekstremmetallalbum, i noen form, med den motivasjonen. Det er også alltid svaret mitt når folk spør om det blir noe nytt Emperor-album. Hva slags Emperor-album skulle det vært? Hvilke band er det som har gjort comeback etter så lang tid, hvor folk har tenkt *"Å fy faen, de er like bra som i gamle dager!"*? Et hederlig unntak som bekrefter regelen er faktisk den nye Judas Priest-skiva. Faen så bra! Jeg hadde ingen forventninger til den, for de har virkelig gjort sin sjau kan du si.

– Så du avkrefter nå at det aldri kommer noe nytt fra Emperor?

– Ja. Hvorfor skulle vi gjøre det? Jeg setter pris på etterspørselen. Det ligger jo et kompliment i det at folk har et sterkt forhold til musikken som vi lagde på den tiden, på samme måte som jeg har et veldig sterkt forhold til plater som jeg vokste opp med og ønsker meg mer av det *kicket*. Men jeg tror ikke det er noen ny Emperor-plate som kan tilfredsstille det. Det handler om nostalgi, og trangen til å oppleve noe tilsvarende. Jeg gjorde den siste Emperor-skiva mer eller mindre alene, jeg spiller mer av instrumentene der enn jeg ofte gjør på soloskivene mine, så rent kreativt ville nye Emperor hørtes mer ut som solotingene mine. Men jeg kunne aldri gjort en Emperor-plate med 8-strengsgitarer og saksofon. Så for meg ville det blitt en kreativ begrensning.

– Mange fans lurer sikkert på hvordan din tilnærming til en Emperor-skive ville vært i dag, etter en lang solokarriere hvor du har fått mange nye ideer. Lydbildet ville kanskje vært helt annerledes. Men så spørs det om det egentlig er det fansen vil ha.

– Ja, det er en *lose-løse*-situasjon. Vi kunne jo lagd et kontemporært Emperor-album, der jeg pushet inn mine ting fra hvordan jeg lager musikk i dag, og Tomas *("Samoth" Haugen, gitar)* bidro med sine ting, eller vi kunne sikkert lett laget noe som hørtes omtrent ut som det gamle. Men grunnen til at Emperor, og norsk black metal, ble som det ble er jo at det var helt kompromissløst. Det var ikke en sjanger som prøvde å passe inn i Los Angeles, London eller New York. Så det ble så eksotisk, og egosentrisk rendyrket, at det skapte noe noe helt nytt, i stedet for å erstatte noe som allerede var der. Mot alle odds. Og det var det som gjorde det eksostisk, her kom det en musikksjanger fra Norge, eller hovedstaden i Sverige, he he. Det var sminke, og det var galskap, og en helt ny verden som skapte tiltrekning. Jeg føler at jeg fortsatt lager black metal. Det kommer fra samme kreative kilden. Jeg vil påstå at det fortsatt er ganske mørkt det jeg lager. Noen av solotingene mine er faktisk enda mørkere, og sikkert enda mer ekstremt, spesielt tekstmessig, enn det Emperor var. Men det er hva folk bestemmer seg for at det skal være.

HUGGET I STEIN

– Skriver du alt helt på egen hånd?

– Ja. Jeg har heldigvis en kone, som også er musiker, som skjønner meg veldig godt og som er en sparringspartner når jeg står fast. Både coveret og tittelen på den nye skiva er hennes ideer.

– Ja, hva betyr "Àmr"?

– Det er et gammelnorsk ord som betyr mørk, eller rustrød. Det er bare en abstrakt beskrivelse. Men bare ved at det er et ord som folk ikke kjenner igjen, og det ikke er en engelsk tittel, så skaper det litt mystikk. Ordlyden er veldig fin. Og ordbildet passet fint til dette konseptet.

> *"Den som forventer all sin applaus utenfra, legger sin lykke i en annens makt."*

– Hvordan starter skriveprosessen for deg? Begynner du med et bestemt instrument? Eller med tekst?

– Den starten endrer jeg hele tiden. Aller først begynner det med denne notatboka, hvor jeg skriver ned alle de merkelige ideene, det kan være ord eller titler. Eller bilder. På "After" hadde jeg et konsept om at det ikke skulle være tegn til noe liv, hverken i tekster eller bilder. Det er bare brukt overflatebilder fra Mars og sibirske stepper og lignende. Det er ikke noe narrativt konsept, men det er en scene. På samme måte som på "Arktis" hvor metaforen i tekstene foregår i det landskapet. Det er det aller første jeg tenker på, men så er det selve skriveprosessen, og den er mye gitarbasert. Til mitt tredje soloalbum "After" hadde jeg fått min første 8-strengsgitar, og da skrev jeg det meste av det albumet med den gitaren. Den hadde nye lyder, og man skippet det muskelminnet som ofte oppstår når man sitter med et instrument, man føler at man repeterer seg selv bare ved å spille det samme instrumentet. Da var det plutselig mange nye soniske landskap jeg kunne få til. Mens "Eremita" som jeg gjorde rett etterpå, som lydmessig kanskje høres relativt lik ut som "After" med 8-strengsgitarer og saksofon i samme lydlandskap, skrev jeg primært med en pianolyd. Så da Tobias *(Ørnes Andersen, trommer)* skulle legge på trommer på skiva fikk han alle låtene bare med piano, og så måtte han spille det i studio. Den fremgangsmåten var veldig annerledes. Jeg tenkte at hvis det funker med piano så funker det i hvert fall når man får arrangert det ut. På "Das Seelenbrechen" var det mye fritt fram, der var det den eksperimentelle delen som var i fokus. I kontrast til da jeg gjorde "Arktis", hvor jeg tenkte at jeg skulle skrive låter i pop/rock-format, som gammel Maiden eller Priest, med vers-refreng-vers-refreng-bridge-oppbygging. Jeg ville utfordre meg på det formatet. Det virker jo så enkelt, alle får jo til det. Men da vet jo alle hva du prøver på også, så da må du fylle de minuttene med noe som er interessant nok. Og det syntes jeg var kjempespennende, og det er noe som jeg har videreført til den plata her. Det er sikkert mange som synes det er altfor *far-fetched*, det er alt fra blastbeats og ren black metal til nærmest rene poplåter på den nye skiva. Men med grunnstemningen som ligger i bunnen, føler jeg at jeg kan strekke strikken lenger. Det utgjør en helhet, det er ikke bare ti låter jeg skrev i den perioden.

– Er det et gjennomgående tema på hele albumet?

– Ja, både og. Det er et overhengende perspektiv og rom, tekstmessig. Åpningssporet "Lend Me The Eyes Of The Millennia" handler om tid, som er noe som fascinerer meg. Når ting fryses i tid, eller blir strekt ut eller endres på den måten, så endrer det helt mening. Korsfestelsen er et eksempel på det. Isolert sett der og da er det en helt frykteliig ting for en mann som blir torturert og spikret opp, men for millioner av mennesker er det bildet noe av det vakreste de vet. Og bare noe så enkelt som sakte film. Hvis du ser en TV-serie, og ser hvor følelsesmessig annerledes det blir bare ved å saktne det ned. Eller som jeg referer til i tekstene på den nye skiva; med marmorstatuer som kan uttrykke en ekstrem eksistensiell krise. Michelangelo har klart å fange menneskelige uttrykk som er helt ekstreme, men fordi de er frosset i stein så blir det så utrolig vakkert. Vårt liv, og våre barn, er altoppslukende kan du si, men i historisk perspektiv er det bare et blaff. Mesteparten av verden er bare liv og død for oss, og blaff som går forbi, men når man ser på en kontemporær situasjon fra det perspektivet så blir det helt annerledes. Et krigsmaleri som beskriver et forferdelig slag er plutselig noe fantastisk. Ikke at jeg har noen løsning på det, men det er tanker og ideer som fascinerer meg. Jeg vet jeg høres helt bananas ut, ha ha.

HEMMELIG DRIVKRAFT

– Hva handler den første singelen om? Stemmer det at "Arcana Imperii" betyr statshemmeligheter?

– Ja, på en måte. Det er selvfølgelig litt fritt fortolket, men den handler om at det fins en underliggende hemmelighet, som man ikke vet. Det går også igjen i "Where You Are Lost And I Belong", og det refererer til den annerledesheten man føler overfor en annen person som ser verden på en annen måte. Jeg har dypt religiøse venner som jeg kommer veldig godt overens med, men deres bilde av verden, og deres egen >

Emperor, Inferno 2018.

Ihsahn, Inferno 2018.

rolle i den, er totalt forskjellig fra mitt eget syn. Vi ville vært fullstendig *lost* i hverandres verdener. Hvordan vi ser ting er veldig individuelt. "Arcana Imperii" handler også om den følelsen av annerledeshet som de fleste har som barn, hvor det virker som de andre har en hemmelighet som binder dem sosialt sammen, og så er man utenfor og ensom. Bonussporet "Alone", med Edgar Allan Poe-diktet, reflekterer også over dette. Men mest av alt handler nok "Arcana Imperii" om den interne drivkraften. Man vet ikke helt hvor den kommer fra og hvorfor det er sånn, den er som en hemmelighet som man bare får et glimt av.

– Bonussporet du nevnte, har du satt musikk til et ferdig dikt av Edgar Allen Poe?

– Jeg skulle ønske jeg kunne sagt noe veldig storslått og flott om det. Jeg skrev låta først og hadde egentlig en annen tekst, men det ble ikke noe bra da jeg begynte å synge den inn. Og så var det kona mi som, så ofte når jeg står fast, foreslo at jeg burde synge med black metal-stemme på den, og prøve å finne en tekst som fanget den på en annen måte. Etter litt *research* fant hun det diktet, og jeg følte det var *spot on* i forhold til det jeg ønsket å uttrykke. Da kunne jeg gjøre opptak som var mye mer inspirert, og resultatet ble mye bedre føler jeg selv. Hvordan i all verden skal dere klare å skrive noe om dette, ha ha. Det føles så hverdagslig oppi mitt hode, og når jeg begynner å snakke om det så merker jeg at det høres ut som jeg er helt ute å kjøre, he he. Jeg har fortsatt alle skribleriene mine fra helt tilbake til første soloalbum, men til dette albumet er det første gangen jeg har delt mine abstrakte ting med alle som skulle jobbe med skiva i en eller annen form. Jeg har delt spillelister med masse rar musikk, stillbilder fra Stanley Kubrick-filmer og noen overhengende mål, uten at det er noen fasit. Men jeg har vært opptatt av kunstnerisk symmetri og Kubrick-estetikk, og det går igjen i panorerte synther og et tidvis stilistisk lydbilde. Jeg er så heldig å ha så mye bra folk rundt meg, som jeg stoler på. Alle er kunstneriske på sitt vis, men ved å få samme grunnmateriale har de alle, fra sitt perspektiv, nærmet seg den samme underliggende tanken. Slik at både lyd og bilder trekker i samme retning, og helhetsinntrykket av albumet blir sterkere. Det var gøy å se hvordan de tilnærmet seg den samme materien.

– Var det noen av reaksjonene fra de andre som ga deg noen nye ideer, siden du delte dine tanker i en tidlig fase?

– Vi snakket ikke så mye om det, det var mer vagt, men de skjønte veldig fort hva det dreide seg om. Jeg velger meg kanskje folk med omhu. Jeg jobber alltid med Tobias Andersen på trommer og han skjønner sånne ting, for han er hinsides god teknisk. Han kan gjøre alt som jeg ber ham om å gjøre, men for hver skive er det kanskje en annen måte han må jobbe på. Han er ikke opptatt av å vise frem sine *skills* som trommeslager, han er veldig kunstnerisk dedikert fremfor teknisk. Jeg sa til ham at jeg ville at dette skulle høres ut som tomrommet mellom ordene i en samtale med Hannibal Lecter, hvorpå han svarte *"Ja, det gjør vi"*. Det er ikke så mange trommeslagere jeg kjenner som kunne svart *"Nå vet jeg akkurat hva du mener"*. Det er deilig å kunne jobbe med sånne folk. Jørgen Munkeby *(saksofon)* også, som jeg har hatt med på noen skiver. Første gang han var med i studio var på "After" hvor jeg hadde disse steppelandskapene. Han spiller alltid bra, men helt improvisert, og det låt dritfett, men det var ikke helt den rette stemningen jeg var ute etter. Så forklarte jeg ham noen av bildene jeg hadde, og da spilte han plutselig noe som var helt i tråd med den følelsen. Jeg har nok ofte søkt mot den type samarbeidspartnere, som ikke er så detaljstyrte. Det gir mer rom for improvisasjon enn i black metal.

MOTIVERENDE SAMARBEID

– Har du samme musikere live som på plata?

– Ja, stort sett. Tobias er nummer 1 på trommer, men jeg har et par vikarer. Ellers spiller jeg alt det andre selv.

– Du har med Fredrik Åkesson fra Opeth på gitar på denne plata.

– Ja, han spiller solo på den første singelen. Han er helt rå, så det var gøy at han ville være med på det. Jeg har alltid hatt med gjester på platene. Det er så lett i disse dager å gjøre sånne samarbeid. Og jeg har jo kjent ham en stund nå. Jeg treffer de Opeth-gutta rundt i verden, stort sett alle andre steder enn hjemme, he he. Fredrik har alle de teknisk egenskapene som moderne gitarister gjerne har, men så virker det som han har erfaring fra 50 år tilbake. Det er en smakfullhet i hvordan han spiller som er fra en annen dimensjon. Og det sa jeg til ham sist jeg traff ham på Loud Park i Japan, og jeg forberedte ham på at jeg kom til å ringe ham en dag for å spille en solo. Og det var han helt med på. Jeg har tidligere hatt med gjester som Devin Townsend, Mikael Åkerfeldt og Kris fra Ulver, og selv om de ikke gjør så mye så skaper det litt distanse til musikken når jeg får med noen andre som gjør noe musikalsk som jeg ikke kunne gjort selv, og ikke høres ut som min stemme. Da gir det mer objektivitet for meg å høre på det etterpå. Og så er det jo veldig gøy å få lov til å ha med så dritbra folk, he he.

– Ja, det må jo være motiverende det.

– Ja, det er kjempekult.

– Er det noen du ønsker å samarbeide med som du ikke har fått gjort ennå.

– Både ja og nei. Sånt blir veldig spontant. Rob Halford gikk nylig ut og sa at han ville lage black metal-plate med meg og Nergal. Jeg har snakket med Rob Halford om det siden tidlig 2000-tall, men det har bare kokt bort i kålen. Det hadde vært helt *konge* å gjøre et sånt prosjekt. Det er Rob Halford liksom, he he. Men det er ikke noe du bare hopper inn i og bare gjør et eller annet, da må man gjøre det ordentlig, og da er det tre time-planer som må tilpasses. Men jeg har blitt spurt om å produsere et soloprosjekt for Matt Heafy fra Trivium, og det gleder jeg meg til. Men konkret på soloskiver har jeg ikke tenkt så langt. Det kommer ofte bare i slutten av prosessen, det var veldig spontant det med Fredrik også.

PRODUKTIV HELDIGGRIS

– Syv album på 12 år er ganske produktivt, går du aldri tom for ideer og inspirasjon?

– Det føles jo sånn, det å lage et album er alltid en kamp. Man føler seg like maktesløs hver gang, men det er en del av det har jeg lært meg. Jeg turnerer ikke så hinsides mye. Andre band kan gjerne turnere i fire år etter at de har gitt ut en plate, og da begrenser det seg litt. Mens jeg har en preferanse for studioarbeidet.

– Du foretrekker det fremfor å spille live?

– Jeg liker absolutt å spille live, men min erfaring med det fra slutten av 90-tallet er at turnélivet er veldig heseblesende. Jeg tror ikke det rock'n'roll-livet er helt for meg, he he. På den tiden måtte man teknisk bare prøve å komme seg gjennom, fremfor det å faktisk uttrykke noe og gjøre det bra. Men nå synes jeg teknologien har gjort det lettere, man kan bruke mer energi på å uttrykke det man faktisk er der for å gjøre. Så jeg har fått litt mer trua på det, i tillegg til at jeg har jobbet med dritbra folk hele veien. Jeg hadde jo Leprous som backingband lenge, og nå har jeg også supre folk som jeg har med meg.

– Er det ikke sånn at man nesten må spille mye live i dag som folk har sluttet å kjøpe plater?

– Ja, det er et annet aspekt selvfølgelig. Men man må finne balansen, man må holde det på et nivå der man beholder entusiasmen rundt det. Jeg tilnærmer meg det sakte men sikkert, og har spilt mer og mer live. Det ser ut som det blir litt mer rundt den skiva her, men jeg har ikke lyst til å gape over for mye. Jeg har vært så heldig, jeg har hatt griseflaks, som bare har kunnet gjøre som jeg vil, hele livet, he he.

KUNSTNERISK DISTANSE

– Har du begynt å tenke på neste plate allerede?

– Nei, merkelig nok ikke. Stort sett alltid når jeg blir ferdig med en plate har jeg planene klare for neste *før* den siste kommer ut. Dette er første gangen jeg ikke har det. Jeg har et par separate ideer, men ikke for et helt nytt album.

– "Arktis" fikk veldig mye bra kritikker. Har du hørt noe om denne ennå?

– Nei, jeg har ikke hørt noen ting, bare fra kjentfolk som har hørt den, og det har stort sett vært veldig positivt. Jeg aner jo aldri hva jeg kan forvente, men det er det som er litt fint også. Jeg gjør jo alltid så godt jeg kan. Noen ganger når man får mye skryt for en plate skulle man kanskje ønske at man kunne være med litt på den oppturen. Men selv mange av de gamle Emperor-platene fikk vi jævlig mye tyn for, og så etter noen år er det plutselig noe av det beste som fins. Det er et godt uttrykk som sier *"Den som forventer all sin applaus utenfra, legger sin lykke i en annens makt"*. Til syvende og sist handler det om det målet man hadde med en plate, og så gjør man så godt man kan og prøver å komme så nær det målet som mulig. Resultatet blir ikke noe bedre eller dårligere rent kunstnerisk om man selger mye eller lite. Det er litt kjedelig perspektiv, og det er jo kjempehyggelig når det resonnerer hos folk, men man kan ikke ha det fokuset for da tror jeg man begynner å gjøre de kompromissene som flater ut kreativiteten din. For mitt vedkommende er det en veldig egoistisk prosess å lage en plate, men så lever den sitt eget liv når den er ute. Og det er veldig sjelden man er i synk med sitt publikum, ha ha. Gi det 10 år! Nå har jeg holdt på så lenge med solokarrieren også at jeg har fått noen låter som folk forventer alltid skal spilles, og som alle kan og synger med på. Men det var jo ikke sånn med en gang de kom ut, det tar ofte litt tid.

– Man må nesten holde seg unna sosiale medier når man slipper noe nytt, folk dømmer jo ting nord og ned før de har hørt nok på det.

– Jeg synes det er litt underholdende. Da videoen til "Arcana Imperii" ble sluppet så jeg en som kommenterte *"Endelig ekte bass, og ikke synthbass!"*. Og det er jo ikke én eneste bassgitar på denne skiva. Eller kommentarer som *"I hate programmed drums!"*, og så har jeg etter min mening med en av de beste trommisene i Norge. Ha ha. Det er mange forståsegpåere der ute. Internett er et interessant perspektiv, for det viser at hvis folk får lov til å være anonyme så viser de sitt sanne jeg. Og det er litt trist, samtidig som det kanskje ikke er noen veldig stor overraskelse.

– Sånn sett er det vel litt annerledes nå enn på 90-tallet, før det fantes internett?

– Tomas sa til meg en gang *"Takk og pris for at vi ikke hadde Facebook"*, ha ha ha. Tenk alt det dumme vi hadde sagt og gjort da, det hadde vært helt krise. Tomas var flink til å *networke*, mens jeg klarer knapt å svare på mail, jeg får panikk hvis jeg har mer enn seks mailer i innboksen. All den mystikken som var rundt tidlig black metal skjer jo ikke i dag. Med sosiale medier kommer man så tett på artistene at man kan se hva de spiser til frokost. Det er ikke fordi jeg ønsker å ha en opphøyd rolle overfor fans, heller tvert imot, men jeg husker da jeg så Maiden for første gang i Drammenshallen og tenkte *"De er faktisk fysisk tilstede, vi puster samme luft"*. Det at det føltes litt guddommelig var en del av opplevelsen. Se på Ghost, alle vet jo nå hvem Tobias Forge er, men man spiller på en måte med, for det blir ikke det samme hvis han stiller opp i jeans. Det er en konsensus om at opplevelsen blir større hvis man tillater den kunstneriske distansen. Og det blir jo litt drept i disse dager, bare ved å åpne Dagbladet. Hva jeg ikke vet om Tone Damli Aaberge, som jeg overhodet ikke er interessert i. Man blir presset på personlige opplysninger. Som musikkfan selv, er det veldig mye input fra artister jeg liker som er helt uinteressant for meg, og som t.o.m. kan ødelegge min opplevelse av musikken hvis artisten overtolker og skal fortelle meg hva jeg skal oppleve ved å høre på den. Det kødder til min opplevelse.

– Ja, musikk er jo også et middel for å rømme fra virkeligheten.

– Ja, det er klart det er. Nå har jeg aldri vært religiøs, men jeg vil tro at de store opplevelsene man får av kunst og musikk, kanskje særlig musikk fordi det er såpass kraftfullt og abstrakt og ikke som et bilde som sier deg litt mer hva det er, kan være litt sånn som religiøse føler det for sin tro. Man kan få de stemningene hvor man bare mister seg selv i det, uten at det er hverken negativt eller positivt. Det er det som er målsetningen også, å prøve å oppleve det kicket der. Dette ble et veldig høytsvevende intervju føler jeg, ha ha.

HUSNISSER OG ANDRE NISSER

– Helt på tampen, har du noe mer å tilføye om skiva som slippes i mai?

– Planen var egentlig å slippe plata rundt Inferno, men plateselskapet følte markedsteknisk at den ville ha enda bredere nedslagsfelt, i form av radio etc, hvis de fikk mer tid til å forberede slippet. Fra et kommersielt ståsted er det sikkert et positivt tegn når de følte det.

– Ja, det er ikke alle som får så mye spilletid på radio.

– Nei, det er det jo ikke. NRK Radio er jo et eget karrierevalg det. Via Urørt og inn i stallen til P3-Christine. Er ikke hun Christine Dancke partner i et management som har alle de artistene som hun spiller på radio?

– Ja ja, det er bare innavl alt sammen.

– Det kom ikke som noe sjokk på meg da det ble en sak ut av det der, men de må jo sitte en hel gjeng på samme pub hvor hun bare plukker med seg artister til Urørt og by:Larm. Men det er jo ingen av de artistene som når noe særlig ut. Og for å få støtteordninger må man være innenfor en viss sirkel. Jeg synes det er litt behagelig at vi har klart oss uten den biten. Jeg husker vi var nominert til Spellemann et år med Emperor. Da dro vi på utdelingen, men plutselig kom det bare opp på en skjerm at Dimmu Borgir hadde fått den prisen, det ble ikke vist på TV en gang. Og så måtte man snike seg mellom norske artister som breier seg på den røde løperen, men som bare har solgt en tiendedel av platene som black metal gjør. Det blir en parodi. Dagspressen ringer meg bare når de skal lage en husnissesak om han raringen fra Telemark.

– Ha ha ha.

– Ja, men det er sånn. Skal jeg liksom bare gjøre det fordi det er moro for meg å komme i avisen? Mens for eksempel Briskeby får flere sider i avisen fordi de spiller på en klubb i London for 200 mennesker. Jeg gjorde det da jeg var 17 år jeg. Og det var ikke en kjeft fra norsk presse der da. Jeg forventer at hvis jeg skal stille opp i de forumene at det er på lik linje med andre artister. I stedet blir jeg ofte møtt med holdningen om at de skal gi meg plass, for at jeg skal få muligheten til å renvaske seg litt. Som om de synes det er bra at det har gått så bra med meg etter at jeg har endret kurs, etter suksessen med Emperor... Som om jeg var Vinni, som har slutta med dop! Ha ha. Jeg har jo bare holdt på med det samme hele tiden. Men plutselig vil de liksom hjelpe deg litt, fordi det gikk bra til slutt.